

[Pia Kjærsgaard]

ven; derfor begynder man at lægge afstand, derfor begynder man at udtale sig negativt. Den oplysningskampagne, der nu åbenbart skal iværksættes til fordel for flygtningene, burde egentlig iværksættes til fordel for Danmarks befolkning, sådan at alle efterhånden vidste, at regeringspartierne har stemt for den tåbelige udlændingelov.

Men man skal jo indgå forlig med både de radikale og socialdemokratiet, og derfor er man så bange for at støde dem alt for meget på mancherterne. Ved alle de forlig, man indgår på det økonomiske område, bliver man nødt til at tage hensyn til udlændingeloven, og udelukkende derfor har man stemt for den, ikke til fordel for Danmarks befolkning, men kun til fordel for regeringens egne private, egoistiske interesser.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Jeg skal berolige hr. Kaj Poulsen med, at vi ikke mener, socialdemokratiet er hovedfjenden. Men socialdemokratiet må jo have følt sig lidt trådt på og stødt, når hr. Kaj Poulsen farer op som trold af en æske. Vi har set – og det er jeg sikker på at hr. Kaj Poulsen også har – Arbejderbevægelsens Erhvervsråds beregninger, der viser, at dagpengesatsen pr. 1. oktober skulle have været på 415 kr., hvis dyrtids- og taktreguleringen ikke var blevet suspenderet. Vi ved – og det gør hr. Kaj Poulsen også – at der er sket et fald på omkring 20 pct. i de arbejdsløses leve-niveau, siden suspensionen blev en realitet. Og så synes vi ærlig talt, at 5 pct. er lidt lidt. Dermed har vi ikke sagt, at vi tror, at alt det, denne regering har foretaget sig, kan genoprettes på 3 måneder, men man kunne knage-me starte dér og sige, at de arbejdsløse, hvis levevilkår er blevet så skrækkeligt forværret, med det samme skal have de penge, de har mistet.

(Kort bemærkning).

Kaj Poulsen (S):

Fru Elisabeth Bruun Olesen behøver ikke at stå og belære mig om, hvad der er kommet af beregninger over, hvordan indtægten er gået ned for de ledige. Det er slet ikke nødvendigt. Det, vi har taget udgangspunkt i, er at få rettet op på de socialt skæve ting,

der er sket i Danmark, mens denne regering har siddet. Der er andre end de arbejdsløse, der skal rettes op for; der er bistandsmodtagerne, de syge osv., og det må vi gøre i en fornuftig takt. Vi ved godt, at der altid fra venstresocialisterne kommer et overbud, der går langt ud over, hvad enhver i dette land ved – hvis man ikke er venstresocialist – der er mulighed for på nuværende tidspunkt.

Det var såmænd ikke, fordi venstresocialisterne sagde, at det kun var en tredjedel, vi ville rette op på, at jeg betragtede angrebet som et æselspark. Det var, fordi venstresocialisterne kan gå over og finde forslaget i skuffen og se, hvad det indeholder, se, at det, de kalder 5 pct., faktisk er noget, der ligner det dobbelte. Hvad er det så for en snak at komme med? Så ligner det æselspark og kan ikke være andet.

Brusvang (CD):

På centrum-demokraternes folketingsgruppes vegne kan jeg takke statsministeren for åbningstalen. Den var ikke opsigtsvækkende, men den var efter CDs opfattelse tillidvækkende. Det var en bekræftelse af, at genopretningspolitikken fortsætter, og det er der behov for. Danmark har ikke brug for de voldsomme, store, samfundsrevolutionerende reformer, men vi har brug for, at der sker en konsolidering, en økonomisk ligevægt, en sanering, en opbygning, en udbygning af produktionsapparatet osv. Det er grundlaget for vort velfærdssamfund, der skal sikres og befæstes. Derfor støtter CD regeringen Poul Schlüter.

Og her vil jeg godt sige, at der har i den senere tid været drøftet noget, som man kalder for regeringsloyalitetssproblematikken, men loyalitet har flere aspekter. Der er loyalitet over for regeringen, loyalitetskravet over for partiet, over for samvittigheden, og så er der altså også lige loyaliteten, hensynet, over for vælgerne. Her har vi måttet prioritere. Der er visse overordnede mål, en overordnet politik, som vi ubetinget må støtte, men da vi samtidig er 4 selvstændige partier, må dette ikke være til hinder for, at vi også yder det, vi skylder i loyalitet over for vore vælgere, og derfor må vi på en række enkeltområder, det være sig skattereform, kulturpolitik, skolepolitik, parcelhuspolitik